

У Х В А Л А

**ПЕРШОЇ КОЛЕГІЇ СУДДІВ
ПЕРШОГО СЕНАТУ
КОНСТИТУЦІЙНОГО СУДУ УКРАЇНИ**

про відмову у відкритті конституційного провадження у справі за конституційною скаргою Гальченко Ірини Василівни щодо відповідності Конституції України (конституційності) частини другої статті 133 Закону України „Про судоустрій і статус суддів“ від 7 липня 2010 року № 2453–VI

м. Київ
11 грудня 2018 року
№ 380-1(I)/2018

Справа № 3-405/2018(6394/18)

Перша колегія суддів Першого сенату Конституційного Суду України у складі:

Гультая Михайла Мирославовича – головуючого, доповідача,
Головатого Сергія Петровича,
Колісника Віктора Павловича,

розглянула питання про відкриття конституційного провадження у справі за конституційною скаргою Гальченко Ірини Василівни щодо відповідності Конституції України (конституційності) частини другої статті 133 Закону України „Про судоустрій і статус суддів“ від 7 липня 2010 року № 2453–VI.

Заслухавши суддю-доповідача Гультая М.М. та дослідивши матеріали справи, Перша колегія суддів Першого сенату Конституційного Суду України

у с т а н о в и л а :

1. Гальченко І.В. звернулася до Конституційного Суду України з клопотанням визнати такою, що не відповідає Конституції України (є неконституційною), частину другу статті 133 Закону України „Про судоустрій і статус суддів“ від 7 липня 2010 року № 2453–VI (далі – Закон), згідно з якою суддівська винагорода складається з посадового окладу та доплат за:

- вислугу років;
- перебування на адміністративній посаді в суді;
- науковий ступінь;
- роботу, що передбачає доступ до державної таємниці.

У вересні 2016 року Гальченко І.В. звернулася до управління Пенсійного фонду України у Волноваському районі Донецької області (далі – Управління) з клопотанням здійснити перерахунок та виплату їй щомісячного довічного грошового утримання судді у відставці з урахуванням матеріальної допомоги на оздоровлення. Управління відмовило в перерахунку щомісячного довічного грошового утримання судді у відставці.

Відмову Управління Гальченко І.В. оскаржила до Волноваського районного суду Донецької області, який рішенням від 1 лютого 2018 року відмовив їй у задоволенні позовних вимог через їх необґрунтованість, мотивуючи це тим, що суддівська винагорода регулюється Законом та не може визначатися іншими нормативно-правовими актами, а за статтею 133 Закону до суддівської винагороди не належить матеріальна допомога на оздоровлення.

Зазначене рішення Волноваського районного суду Донецької області Гальченко І.В. оскаржила до Донецького апеляційного адміністративного суду, який постановою від 6 червня 2018 року також відмовив їй у задоволенні позовних вимог.

Не погодившись із рішенням Волноваського районного суду Донецької області від 1 лютого 2018 року та постановою Донецького апеляційного адміністративного суду від 6 червня 2018 року, автор клопотання оскаржив їх

до Верховного Суду, який ухвалою від 27 серпня 2018 року відмовив у відкритті касаційного провадження у зв'язку з тим, що касаційну скаргу подано на судові рішення, що не підлягає касаційному оскарженню.

Суб'єкт права на конституційну скаргу вважає частиною другу статті 133 Закону такою, що не відповідає частинам першій, другій статті 46 Конституції України, оскільки зазначеною статтею Закону до переліку виплат, з яких складається суддівська винагорода, не включено матеріальної допомоги на оздоровлення, з якої він сплатив страхові внески.

2. Вирішуючи питання щодо відкриття конституційного провадження у справі, Перша колегія суддів Першого сенату Конституційного Суду України виходить з такого.

2.1. У Законі України „Про Конституційний Суд України“ передбачено, що конституційна скарга має містити обґрунтування тверджень щодо неконституційності закону України (його окремих положень) із зазначенням того, яке з гарантованих Конституцією України прав людини, на думку суб'єкта права на конституційну скаргу, зазнало порушення внаслідок застосування закону (пункт 6 частини другої статті 55); Конституційний Суд України відмовляє у відкритті конституційного провадження, визнавши конституційну скаргу неприйнятною, якщо зміст і вимоги конституційної скарги є очевидно необґрунтованими (частина четверта статті 77). Отже, особа, яка звертається до Конституційного Суду України, повинна не лише зазначити, а й аргументовано довести, як саме закон України (його окремі положення) обмежує чи порушує її гарантоване Конституцією України право і як це право зазнало порушень внаслідок застосування закону.

У конституційній скарзі наголошено, що частина друга статті 133 Закону не відповідає частині другій статті 46 Конституції України, згідно з якою право на соціальний захист гарантується загальнообов'язковим державним соціальним страхуванням за рахунок страхових внесків громадян, підприємств, установ і організацій, а також бюджетних та інших джерел соціального забезпечення; створенням мережі державних, комунальних, приватних закладів для догляду за непрацездатними.

Частина друга статті 133 Закону визначає виключно склад суддівської винагороди, тому не стосується питань гарантування загальнообов'язкового державного соціального страхування, а отже, не суперечить частині другій статті 46 Конституції України.

У конституційній скарзі не наведено аргументів щодо невідповідності частини другої статті 133 Закону частині першій статті 46 Конституції України.

Таким чином, зі змісту конституційної скарги вбачається, що Гальченко І.В. не дотримала вимог пункту 6 частини другої статті 55 Закону України „Про Конституційний Суд України“.

2.2. Відповідно до статті 77 Закону України „Про Конституційний Суд України“ конституційна скарга вважається прийнятною, якщо з дня набрання законної сили остаточним судовим рішенням, у якому застосовано закон України (його окремі положення), сплинуло не більше трьох місяців (пункт 2 частини першої); Конституційний Суд України відмовляє у відкритті конституційного провадження, визнавши конституційну скаргу непринятною, якщо зміст і вимоги конституційної скарги є очевидно необґрунтованими або наявне зловживання правом на подання скарги (частина четверта).

Уперше Гальченко І.В. звернулася до Конституційного Суду України з конституційною скаргою 5 листопада 2018 року, повторно – 27 листопада 2018 року. Адміністративну справу автора клопотання суди розглядали у спрощеному провадженні, тому остаточним судовим рішенням у ній є постанова Донецького апеляційного адміністративного суду від 6 червня 2018 року.

Отже, з дня набрання законної сили постановою Донецького апеляційного адміністративного суду від 6 червня 2018 року до дня звернення автора клопотання до Конституційного Суду України сплинуло більше трьох місяців.

У зв'язку з недотриманням Гальченко І.В. вимог пункту 6 частини другої статті 55, пункту 2 частини першої статті 77 Закону України

„Про Конституційний Суд України“ конституційна скарга є неприйнятною, що є підставою для відмови у відкритті конституційного провадження у справі згідно з пунктом 4 статті 62 цього закону.

Враховуючи викладене та керуючись статтями 147, 150, 151¹, 153 Конституції України, на підставі статей 7, 32, 37, 50, 55, 56, 58, 61, 62, 77, 86 Закону України „Про Конституційний Суд України“, відповідно до § 45, § 56 Регламенту Конституційного Суду України Перша колегія суддів Першого сенату Конституційного Суду України

у х в а л и л а :

1. Відмовити у відкритті конституційного провадження у справі за конституційною скаргою Гальченко Ірини Василівни щодо відповідності Конституції України (конституційності) частини другої статті 133 Закону України „Про судоустрій і статус суддів“ від 7 липня 2010 року № 2453–VI на підставі пункту 4 статті 62 Закону України „Про Конституційний Суд України“ – неприйнятність конституційної скарги.

2. Ця Ухвала є остаточною.

**ПЕРША КОЛЕГІЯ СУДДІВ
ПЕРШОГО СЕНАТУ
КОНСТИТУЦІЙНОГО СУДУ УКРАЇНИ**